

/////SORTE FANE

Nr. 3 - februar 2023

Post@bogcafeenhalmtovet.org

Arbejderklassen går til modangreb! Store bededags-opgøret er kun en begyndelse!

Et spøgelse går gennem Europa – massestrejkens spøgelse! I UK er der en kontinuerlig strejkebølge, imod den voldsomme forringelse af lønarbejdernes arbejdsvilkår, relateret til inflationen, men også før den. I Frankrig er der vilde strejker, til dels uden om fagforeningerne, organiseret via SoMe, imod Macrons pensionsreform. Måske kommer de Gule Veste tilbage. I Tyskland, Belgien & Spanien breder utilfredsheden sig. Og herhjemme trækker det op til, at OK 23 kan ende med den første storstrejke siden 1998!

Danske arbejdere har oplevet det største reallønsfald i 70 år. Og gennem de sidste 1½ år er det lykkedes arbejdsgiverne i det private – trods firmaernes bugnende overskud – at holde lønstigningerne nede på 3,5 %, mens inflationen er 3 gange så stor. Oveni det smider en tonedøv, dumstædig regering – der bare er i lommen på arbejdsgiverne – benzin på bålet ved at ville frarøve os en gennem århundreder fastsat fridag. – Dens forskellige søgte, tyndbenede begrundelser for at ville afskaffe Store bededag er blevet gendrevet én for én. Og befolkningens flertal er klart imod. Men af en centrum-højre regering kan man ikke vente andet, end at den fører centrum-højre politik: endnu flere skatte- & afgiftslettelser til de rige – lønarbejderne betaler! Og ulighedskrisen får endnu en tand.

Regeringens klodsede provokation mod arbejderklassen kan blive en ”blessing in disguise” for den etablerede fagbevægelse, som ellers har været i konstant tilbagegang siden LO’s storhedstid i ’70-erne. Nu er der lejlighed til at massemobilisere og til at demonstrere sin fortsatte relevans, til at tage en pause fra kinddansen med Socialdemokratiet,

der for længst har solgt arvesølvet, mistet politisk & etisk retningsans og overtaget højrefløjens dagsordener. Måske endda til at genopfinde sig selv som arbejderklassens kamporganisation? Tør man håbe det?

Et problem er, at denne fagbevægelse gennem et århundrede har bygget på koncentration af magt & initiativ i toppen, og de menige medlemmers passivitet. Fagforenings-medlemskab er bare en slags forsikring: hvis den enkelte får problemer med chefen, tilkaldes en TR, der fungerer som en slags sagfører. Solidariteten og styrken i arbejderkollektivet kommer ikke i spil. De langtids-valgte fagbosser udgør sammen med bureaukratiet af ansatte funktionærer et særskilt lag, en "ny klasse" af managers, med egne interesser & privilegier at varetage, fjernt fra alm. arbejdere. På nogle måder tættere på arbejdsgiverne. Ligesom politikerne i det parlamentariske borgerlige demokrati! Der har været hæderlige undtagelser, men tendensen har været klar. "Fredspigten" har været håndhævet – "ro på bagsmækken!" – klassekamp kun som "back up" ved overenskomstforhandlinger, tak!

Alligevel er det lykkedes at opnå væsentlige forbedringer af alm. menneskers levevilkår; især i de 2-3 årtier efter 2. Verdenskrig, hvor der var økonomisk vækst, en forøget offentlig sektor, og hvor der kunne føres en ekspansiv keynesiansk politik. Produktivitetsstigninger, højere løn og gradvist kortere arbejdstid kunne gå hånd i hånd. Men siden slut-'70-erne har det kapitalistiske system været truet af stagnation som følge af profitratens faldende tendens. Industriarbejdspladser er blevet "outsourcet" til Østen, hvor man kan behandle arbejdere lige så dårligt som i industrikapitalismens barndom i England. Der er mere profit i uproduktiv finans- & ejendomsspekulation end ved investeringer i realøkonomien. Og også herhjemme er "udbytningsraten" blevet øget – prækarisering (løsarbejdere uden rettigheder), social dumping, mere & hårdere arbejde, nedslidning, højere pensionsalder og smadring af efterlønnen. For manges vedkommende frustrerende uklare grænser mellem arbejde og fritid, arbejdsgiveres digitale overvågning af ansatte

(bossware). Stagnerende realløn, mens uligheden stiger eksplosivt, velfærden stadig mere udsultet . I flere vesteuropæiske lande er der nu ”working poor” – folk med fuldtidsarbejde, som de ikke kan leve af! Med ét ord: neoliberalisme – 40 års klasseoffensiv fra oven! (I Danmark især siden 1993, under Nyrup-regeringen)

Det har været den institutionaliserede socialdemokratiske arbejderbevægelses historiske opgave at fastholde det klassekompromis, der ligger til grund for Den Danske Model (Hovedaftalen, Septemberforliget 1899). Lederne tror stadig på classesamarbejde – men lader kapitalistklassen diktere vilkårene. Socialdemokratiske partier overalt er ikke længere reformistiske, men har føjeligt tilpasset sig den neoliberale dagsorden (”konkurrencestaten”), og kan/tør kun føre borgerlig økonomisk politik. Med lidt små, helt utilstrækkelige sociale lappeløsninger – som man bagefter selv udhuler (Arne-pensionen).

De etablerede, toptunge fagforeninger har fulgt trop i denne bedrøvelige udvikling – og mistet flere & flere medlemmer. Lizette Risgaard mener, at strejkernes tid er forbi. Dét er at dømme fagbevægelsen til komplet impotens: Intet har arbejderklassen nogen sinde opnået uden en grundlæggende vilje til at bruge sin kollektive styrke. Enten sætter fagbevægelsen foden ned NU, med el. uden fagtoppens gode vilje, og stopper regeringens angreb på St. bededag – om nødvendigt med generalstrejke. Eller også er den ”dead man walking”! For så bliver det måske skærtorsdag, der ryger næste gang. Og dernæst de øvrige helligdage. Og til sidst weekend’en!

Hvad, der er brug for, er en udenomsparlamentarisk, antikapitalistisk venstrefløj, hverken reformistisk el. leninistisk, der arbejder for en aktiv linje i den faglige kamp. For selvorganiserede netværk af fagligt aktive, der kan og vil udvikle stærke, bæredygtige handlingsfællesskaber. Fagoppositionelle grupperinger inden for enkeltfag, såsom Foreningen af Danske Sygeplejersker, og uofficielle

tværfaglige netværk, som Arbejdere i Bevægelse og Ligelønsbevægelsen SlutMed1969, har vist vejen.

Der er brug for en revolutionær græsrodsstrategi – for det, man kalder ”rank & file” syndikalisme.

Syndikalisme er en kamptradition & kampstrategi i arbejderbevægelsen, beslægtet med klassekamps-anarkisme. Grundtanken er arbejderne selvorganisering i partipolitisk uafhængige kampfællesskaber. Ikke-hierarkiske fagforeninger med direkte demokrati, kontrolleret af arbejderne selv, ikke af pampere & bureaukrater. Som satser på arbejderne egen DIREKTE AKTION og indbyrdes solidaritet, på tværs af fag, nationalitet, etnicitet etc. – ikke på juristeri og nogle få forhandlere. Som kæmper for forbedringer her & nu – og på den lange bane for økonomisk & industrielt demokrati. Et selvforvaltet libertært socialistisk samfund. Et samfund uden klasser og uden bossere!

For 100 år siden var militante syndikalistiske arbejdere aktive i Dk. (Fagoppositionens Sammenslutning). På verdensplan kulminerede bevægelsen imidlertid, før de centraliserede kommunistpartier tog ledelsen over den mest radikale del af arbejderbevægelsen. – Men syndikalistiske fagorganisationer var centrale i nogle afgørende kampe i det 20. årh.. F.eks. i Nordamerika (Industrial Workers of the World), og ikke mindst i den sociale revolution fra nedenunder, der udfoldede sig under den Spanske Borgerkrig (CNT-FAI).

Og syndikalistiske fagorganisationer er aktive i mange lande den dag i dag, bl.a. i Sverige (SAC)!

Rank-and-file syndikalisme vil sige, at man søger at danne en uafhængig bevægelse af menige fagforeningsmedlemmer såvel som uorganiserede, baseret på regelmæssige forsamlinger, en flad struktur, hvor delegerede til hver en tid kan kaldes tilbage, og et radikalt program. Man fører sine egne kampagner, støtter progressive fagforenings-initiativer, men fungerer også som intern opposition mod bureaukrati & konservatisme. Det går ikke ud på bare at få valgt nogle andre ind i fagtoppen, heller ikke på at danne særskilte revolutionære fagforeninger, men på at udvikle evnen til selvstændigt klasse-initiativ i basis, på fabrikgulvet. Dette kan organisatorisk antage form som solidaritets-netværk el. som strejke- og strejkestøttekomitéer. I store

historiske opgør såsom den russiske revolution har der været tale om spontant dannede fabrikskomitéer og arbejdsråd.

Alle socialister må støtte fagforeningerne, når de faktisk forsvare arbejderklassens interesser, men gå imod dem, når de svigter (f.eks. ved at behandle deres egne ansatte dårligt). – Arbejderbevægelsen har brug for en klassebevidst syndikalistisk genfødsel! For kun arbejderklassen vil kunne afskaffe det kapitalistiske system, der ødelægger mennesker, natur og klima!

I stedet for en rådvild fagbevægelse i partnerskab med kapitalen vil vi have en kæmpende, basisdemokratisk græsrods-fagbevægelse! Direkte kamp klasse mod klasse, og fællesskabets styrke, er og bliver nøglen til progressiv forandring.

Og til den nye Corydon'ske regering siger vi: Fingrene væk fra St. bededag! Og genoprejsning til velfærdsfagene! Og til arbejdsgiverne, med deres for manges vedkommende ekstraordinært store profitter (ofte anbragt i skattely): Fuld kompensation for inflationen – lønstigninger på min. 10-12 %! 30 timers arbejdsuge uden lønnedgang! Og ligeløn nu! For vi er klar til storstrejke!